

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GUSTAF UDDGREN

BALDERS ÅTERKOMST

Den skalden

Carl Snoilsky

*Hälsade mig på fören
från*

Förf.

STOCKHOLM
GUSTAF CHELIUS.

Lin.
500

Carl Snoilsky

GUSTAF UDDGREN

BALDERS ÅTERKOMST

OCH ANDRA

DIKTER

STOCKHOLM
GUSTAF CHELIUS

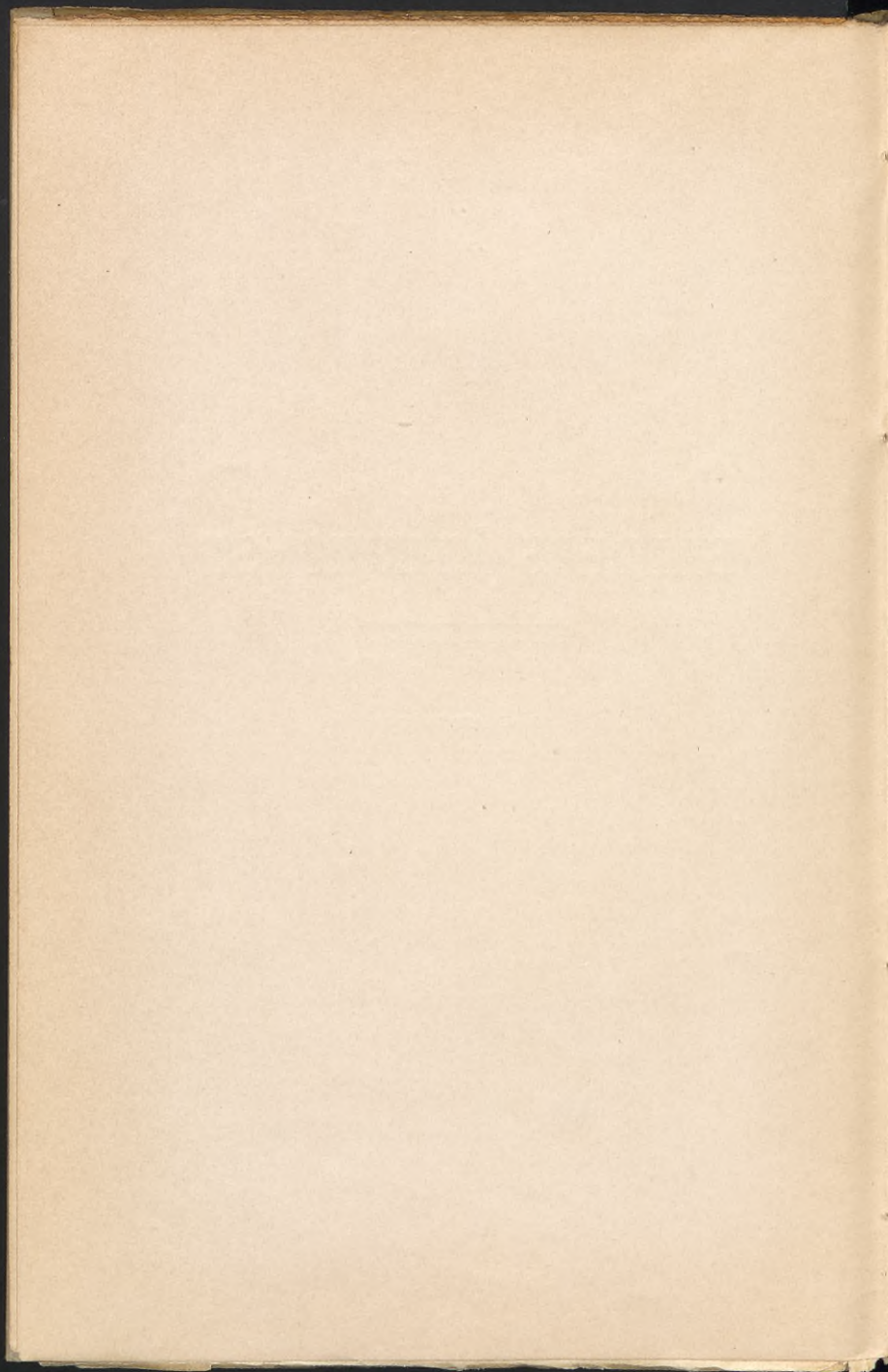

STOCKHOLM
ANDRÉENS BOKTRYCKERI, 1895

BALDERS ÅTERKOMST

EPISK DIKT

(Berlin 1892—93.)

S
vart står min klippa i nattsvart snö,
Svartblåa korpar kretsas deröfver.
Dödskväld sig vrider den svarta mö,
Letar vallmo bland svartan klöfver.

Köldsvarta vindar i grottorna gny.
Rinnande blod uti svarta strömmar.
Svarta ufvar mot norden fly.
Frosten ristar sina runodrommar.

Der stod så min svarta klippas fårade sten
blickande ut öfver nattens land allen,
den ende som anade den kommande dagens sol,
likt en forntida skald sittande på siarestol.
Och hans tankar likt sväfvande korpar flögo
spanande hän öfver vinterns land, de smögo
likt en fläkt från fönstret i hvarje hydda in
att forska ut hvarje hyddinvånarens sinn.
Så hade hans korpar till hans hjerta samlat
alla de hemliga tankar, som de andra famlat
efter att gripa inne i det omedvetnas natt.
Nu i gryende morgon han varsamt ordnande satt,
att i rika bilder dem som skänker sända
med den nya solens första strålar, att blända
allt som i världen kunde med seende ögon se,
att de måtte sina egna tankars nya skönhet tillbe
och deras spegelbild i sina egna hjertan skåda
samt låta sin egen godhet öfver sin svaghet råda,
ty det i vintern ej finnes en handling mer skön
än då en menska följer sitt hjertas första bön.

Så hade hon födts, då solen sände det låga landet
öfver

sina första fålar röda att beta dess vinterklöfver.
Ur skärhetsdoftande dimmor hon då stigit upp
att nyfiket lyssna till en yrvaken dagsiartupp,
hvars toner på lärkvingar hela dalen fylde
och kyrktornens toppar med sin klang förgylde.
Man kunde först blott hennes rosenanlet se
med ögon två, som stora och blå ej visste, om de
en början till skratt eller gråt i sin ögonvrå gömde.
Men pigg på att skåda mera hon plötsligt glömde
att hålla morgondimmorna omkring sig fast
och solens guld fram genom dem skingrande brast,
så att skrämnda de flydde, längs jorden flygande
likt skotträdda kråkor från jägarn smygande:
då stod hon der ohöjld, så barnaren huld
liten nyfödd Freja med kinder af rodnande guld.
Hon kastade förfärade blickar åt båda sidor,
snabba som ilande bud på flygande skidor,
och med en hastig knyck på nacken hon språng
med små näpna steg, som mot insjöns svartglimmer
klang
likt pinglande bjellror af silfver, att sina dimmor
hinna
innan de skulle der inne vid stranden försvinna.
Och hon tycktes med sina knubbiga fötter två
snabbare löpa än de glittrande solstrålar små.

Morgonvindarnes nyvakna ynglingaskara
 syntes från bergen på vingade springare fara
 i vilda hvirflar ned mot de hvitnande fält,
 der vintern med draget svärd till försvar sig ställt.
 Och när deras jagt då framåt rullar
 hän öfver bautastenarnes ättekullar,
 träffar den här de hvitgröna snöklockor små,
 som modiga midt ibland vinterdrifvorna stå.
 Och då hästarnes hofvar mot granithällar klinga,
 börja snöklockor alla till strids att ringa
 med ett haf af toner, som likt väldig våg
 följer vindarne åt i oemotståndligt härnadståg.
 Vintern af fruktan greps. Den skyndsamt flydde
 hän emot bergen bort, ty klockornas klang den tydde,
 att fåfängt det vore att med blixtrande svärd
 söka hindra vindarnes jublande segerfärd;
 i bergens skrefvor den sig för solens vindar gömde
 och sorgens bittra bågare i botten tömde
 att slumra en stund tills natten åter kom,
 då ville han vända ånyo till slagfältet om.
 Men nere på fälten de skamsna drifvor röda glöda
 och för solens pilar börja deras bröst att blöda,
 fram öfver dem brusar vindarnes ynglingavåg . . .
 snöklockor ringa nu glädtigt till återtåg.

I guldskrud Freja på svarta stenen nu sitter
sjelf lik en droppe bland dropparnes glitter,
rundt kring sin tron hon samlar sitt hof
och ynglingaskarorna sjunga hennes lof.
Till tystnad hon slutligen höjer sin spira
som aluminium hvit: hon nu vill fira
sin första seger med en glänsande fest,
der med sippor i håret hvarenda gäst
skall flitigt beskänkas med vårbäckens porlande nektar
och äta af solens guld framburet af vindarnes fläktar,
åt hvarje krigare skall skänkas en klargrön smaragd
att pryda hans silfverhjälm till lön för hans första
bragd.

Solen sjunkit i blod. Den stilla skogen
hvilat i andlös tystnad bidande trogen.
Skuggorna sprungit plötsligt ur bergens gömslen fram,
rädda de ilat med ljudlösa steg från stam till stam.
Min kärleks halfö, af dunkelblått haf omgjuten,
hvilat i slummer trygg i vaggande vågors armar
sluten,
de sjungit för henne en vaggång från vikingatid
om prinsessan som i berget slumrar bildskön, blid.
Hon ligger der sjelf som en drottning på båren,
ty hon väntar att väckas först af den nya våren,
man kunde tro henne död, om ej blodets brus
hördes i hennes elfvar strömma med sakta sus.

Hörde du . . . der i fjerran . . . en våg,
som plötsligt en ton så låg,
så molltonsljudande mot klippan slog:
det var som då ett stort hjerta dog.

Och likt ett eko kommer från hafvet en mörk melodi,
som stiger allt högre tills den tonar i höjden fri.
Då sina krafter den samlar till en skingrande forteton,
smattrad af vinden fram som af en tubablåsande

triton,

tills plötsligt in öfver slumrande landet den bryter
och mot skogar och fjellar gnisslande ryter.

Ha! Det är den kommande vårens fanfar,
den lyftat ur hafvet upp sitt ljusa standar
att börja med vintern sin berserkakamp.

Den kommer med fotfolks dån och med vilda fålars
stamp.

Fram öfver skogen vällar den vilda våg,
ett haf af svarta gestalter, ett sorgflorsgråtande tåg,
och högst af alla med korpfladdrande hår i téten
släpas en kvinna med, af rusande skaror förgäten,
på hennes anletes blekhet stråla alla smärtans kval,
ty hon längtar från striden bort till mildhetens dal
och dock nödgas hon att genom natten skarorna följa
en bleknande stjerna lik, som vill sig i skuggorna
dölja.

Hennes plågoandar breda sitt moln ut öfver nattens
sky . . .

ingen stjerna mer . . . Blott vindarnes hvissel och
valkyriors gny!

En ensam riddare jag vandrat ut i förårsnatten,
 en höfvisk riddersman med hvita plymer i hatten,
 bakom mig min väldiga värja i gyllne gehänget
 dinglade

och på mina ryttaresöflar de silfrade sporrarne ping-
 lade.

Öfver leriga åkrar med jättelånga steg jag sprungit,
 kring mig mina häalars fallande lerkosor klungit,
 vinden gripit mina fladdrande rockskört fatt
 och mig jagat för fulla segel likt en stolt fregatt,
 tills slutligen jag med ett klingande språng
 svingat mig öfver den krokiga vårbäckens sång.

Nu stod jag der på en ensam tufva i gungflyträsket
 i tysthet förtretat på det fjantiga vårbäcksfjäsket,
 som alltjemt tisslade med sitt inställsamma tal,
 liksom lede äfven den af djupa vårbrytningskval.

Jag andlös väntade här med lyssnande öra
 om ej jag skulle min drottning's stämma höra,
 ty hit oss alla hon sig till mötes stämt
 — hon kunde ej ha narrat mig hit på skämt —
 hon skulle sitt hof ju bland tufvorna hålla,
 der ingen kunde i mörkret oss ofrid vålla. —

Och plötsligt hörde jag likt ett plumsande grodehopp:
 der kommer hon springande med sin näpna hof-
 frökenstropp,

alla i bruna kappor likt försiktiga grodor smygande,
 en eller annan blott af misstag i gyttjan flygande.

Liten Freja ställt sig på en af sina största tufvor
 med hoffruntimbret sittande omkring sig likt mogna
 drufvor.

Att henne min hyllning bringa jag nu mig beger
 med leende läppar och sirliga hofmanér
 och klifver försiktigt mellan sneglände tärnors skara,
 för hvars mördande blickar jag söker mitt lygn bevara,
 och sjunker vördsamt på knä för min hulda drott-
 nings fot,

hon räcker mig bländhvit hand att taga min kyss emot.
 Medan vindarnes vilda tåg högt öfver oss jäktande
 brusar

likt våra tankar fram och mot vinterskarorna rusar,
 trycka mina purprade läppars glödande brand
 kyss efter kyss på min drottningens mjuka herskare-
 hand . . .

Hon bedt mig stå upp och plats vid hennes sida taga
 samt för sig och hoffruntimbret mitt ärende föredraga,
 ty det gälde att nyttja nattens timmar väl,
 man finge ej spilla en enda sekund utan skäl . . .
 Då ur min skaldemun likt vårmilda fläktar flöda
 petasitesblomster brandgula dunkelröda,
 som träda till dans med anemonor hvita och blå
 medan tussilagobetjenter afundsjukt blickande stå.
 Och mina ords knoppar omkring oss på tufvorna falla
 som dunkla perlor skimrande i ljusets färger alla,
 de skjuta sina rötter ned i den långtande varma mull
 och vänta blott att Freja dem smeka skall med fagra
 lockars gull.

Då greps jag af ängslan för det blommornas tal
fallit från mina läppar ren här i nattens kalla dal,
ty jag borde kanske ha väntat tills striden slutat
mellan härarne deruppe och alla vinterns hjeltar stupat.
Men Freja emot mig ett drottningleende log
som all ängslan från mitt hjerta tog.

En stilla undran dock i mitt sinne dröjde:
hvi stridens drottning sig under striden nöjde
med att leka här nere med sina hoffröknar små?
Freja blott höjde hermelinsklädda axlar då
som ville hon säga, att en herskaresjäl det ej rörde
hur i detalj hennes fältherrar striden förde,
hon visste ju att segern blott hennes kunde bli
ty hon förde till strids hela vårens demokrati,
om vinterns hjeltar sin hämd på hungerskarorna togo,
om några fler eller färre af de bleka stjernorna dogo,
det kunde ej hjälpas, det var så naturens fasta lag,
den skulle dock komma — frihetens vårsols-dag.

Hon lemnat mig nu, min hulda herskarinna,
att ensam här uti natten af längtan brinna,
att lida alla ensamhetens tysta kärlekskval.
Min enda tröstekälla var då mitt blomstertal
som jag andades ut med fulla lungor
talande blommornas alla skilda tungor.
Och nu, då ej längre jag såg min konungs brud,
kastade jag af mig den tryckande riddareskrud
och höljde mig blott i en silfrad mantel af dimma,
hvarur mina ögon likt tvenne topaser glimma,
der jag, en vårgud ung, fram öfver fälten går
med blomstertalande mun och guldgult fladdrande hår.

Min kropp var fylld af omätbar kraft
 och i hvarje blomma jag hælde af lifvets saft
 en droppe klar att för dess lefnad vara,
 ty blommor kunna ej lefva af mylla bara,
 och det som därför åt dem alla jag gaf
 var en droppe af min själ, en droppe af världens haf.
 Så på några timmar mitt land besått jag hade
 med framtidens blomster fagra. Mitt hjerta sig gladde
 åt allt det sköna som komma skulle med den nya
 vår,

det som ett ögonblick lefver blott och sedan förgår.
 Men då mitt värf var slutadt och i djupa
 tankar jag stod, der fjellen mot hafvet stupa,
 kom en vandrande alldagsdräng så glad mig emot
 med sjungande läppar röda och ungdomligt dan-
 sande fot;

han nyss sin kärestas varma läger lemnat,
 der de med glödande eld sig på vintern hämnat.
 Och då han mig i vårskrud kraftfylld såg,
 skälfde hans kropp likt ett fält af mognande råg,
 ty mina kärlekskrafter in i hans ådror strömmande
 fyllde honom upp med all denna glänsande dröm-
 mande

söta saf, hvarmed jag i växterna ingöt vårens glöd —
 och ungersven käck sjönk för mina fötter plötsligt död.

En stillhet råde, som då ett härligt skapareord
 sagts af en skön stämman, eller en ängslig hjord
 af skrämnda får plötsligt vid en grind stå stilla
 utan att veta, hvad de i farans ögonblick villa.
 Luften var hög och klar och hård
 som blomster med slutna knoppar i nattlig blomster-
 gård

då kölden dem tvungit att sig i skyddsblad hölja,
 en daggstänkt förfrusen blågrön bölja;
 den dock i sitt inre en aning bar
 om kommande värme, som sökte den svar
 på en hemlig gåta den ej kunde lösa.
 Den hade dock börjat af guldrik sol att ösa,
 som tåligt dröjde der nere vid bergets spetsiga topp
 utan att våga till sin tron på himmelen opp.
 Öfver den mörka skogen en karmosinröd strimma
 syntes på stålblå himmel förfärad simma
 bort emot molnens gråa drömmande ö,
 der den sig sökte med violetta lekar förströ.

I fjerran skymtade plötsligt fram
en skimrande fläck, som genom rymden sam
likt en från södern kommande flock af vilda
grågäss, som i tvenne flyglar från hvarandra skilda
med sin ledare i spetsen nu styra sin färd mot nord
hän öfver morgonvaknande, vårsolslängande jord.
Men då de närmare kommo, syntes de vara
en silfverskimrande char, följd af en skara
hvitvingade, rödkindade cherubimer små,
som ilade fram genom eter azurblå.
Jag kunde dock ej i mitt minne finna
hvar fordom jag sett detta silfver rinna.

Mina ögon jag slutit i djupa tankar,
mitt sinne i minnets gömslen vankar,
men då jag åter slog upp mina ögonlock,
stod jag der full af förvåning. Det var ju dock
ingen annan än hon, min gudinna fager,
som kom tillbaka med frambrytande dager,
ty nu var ändad nattens hjeltemördande strid:
hon kom att bringa oss alla ljuflig frid.
Då hennes triumfvagn mot jorden sig sänkte
och sjelf hon i guddomsgloria silfverblänkte,
kände hela jorden att segern vunnen var
och helsade jublande hennes svanechar.

De sakta sväfvande fyra svarta svanor stanna . . .
Min drottning emot mig vänder af seger diamant-
krönt panna,
hon strålar af leenden ljufva likt smekande sommar-
vind
som i sorgsna hösteaningar leker med blommande
lind,
ty fastän segerglorian fram ur hennes hjerta lyser,
hon medlidsamhetens perlor i dess djup dock hyser
och på hennes kinders morgonrodnad syns spår
af hur ett godt hjerta i salta kristaller förgår.
Vördnadsfull tyst min hand jag Freja räcker.
Hon lemnar sin char. Omkring henne bräcker
solen fram med sina strålande sköldars millionarmé,
som synes på buckligt guld vilja höja ljusets fé.
Och efter oss hoftärnor små i daggvåta gräset trippa
skrämmande upp ur sin sömn mång yrvaken morgon-
sippa.

Som tvenne tvillingstjerner, hvilka tätt vid hvarandra
sväfva
att de på afstånd synas som en och af samma
strålar bäfva,
så vandrade jag och guldlockig Freja hand i hand
upp för den gröna kulle att morgonbeskåda vårt land.
Våra ögons flöden magnetiskt in i hvarandra gingo
som ville våra själar vi byta. Vi plötsligt båda fingo
i våra lemmar en längtans mattighet ljuf
som hade våra hjertan stulits af bågväpnad gossetjuf
och vi kunde öga ej ifrån öga slita,
ty kring oss fladdrade englar med vingar hvita
och hela världen för våra fötter eldröd låg,
våra själar gungade fram på blodets brännande våg.
Och kring hennes midjas smärta kalk jag lade
muskelstark hjeltearm, som till hennes hvithet sade
kraftens röda ord, liksom då sommarfjäril dunkelröd
hos en hvit blomma söker sitt dagliga bröd.

Framför oss ligger i solljus vårvaknande dal.
 Freja med handen visar på blommor utan tal . . .
 Der, der, der! Öfverallt de redan framspira,
 vid hvarje bäck, hvarje kulle de ren bröllop fira,
 och Freja emot mig vänder beundrande tåreblick
 — det var utaf hennes perlor min högsta belöning

jag fick —

hon visste ju att mitt tal dem alla lifvet gifvit,
 att i dem alla mina ords själsklang förblifvit,
 att hos hvarje blomma lefde af min själ en del
 som skimrade fram i deras färgers och toners spel.
 Hennes blickar en odrömd salighet gömde
 längst inne i dess omätbara djup. Jag glömde
 att det blott en drottningens ögon var
 samt trodde, att jag derinne såg ett par
 blåa friska fjellbäckar i ungdomsjubel förrinna
 tills de i lifvets breda lugna hvardagsflod svinna,
 der segel efter segel i hvithet plötsligen dyka opp
 med kärlekens röda hvimpel fladdrande i högsta topp
 och jag såg der i fjerran min egen lustjakt smäckra
 ståtligt glidande fram genom det klarblåa läckra
 vattnet, som i en silfverton forsade framför min stam
 likt ett triumftågs tusenmundade jubel och barnastäm-
 mors skära glam.

“Våren är dock lifvets skönsta skänk“, liten Freja sade.
 “Men solen ock mot vinterns drifvor ler“, då jag
 till svar henne gaf. På sned hon sitt hufvud lade:

“Såg du väl så som i den unga vårens dag
 “solstrålar glindra likt jublande englars skara
 “och komma till jorden ned med hvita vingslag

“att stråla på hvarje blad likt diamanter klara
 “samt fylla hela jordens dal med sin glöd,
 “som då en älskare vill sitt hjertas dam försvara?“ —

“Är det ej äfven skönt, då i höstens blomsterdöd
 “förintelsens fagra fé med violetta fotspår skrider
 “fram öfver skogen i sin purpurskrud röd

“och bringar försoning åt allt som lider,
 “låter oss alla sjunka i nirvanas drömmar in,
 “evighetens land för våra blickar sprider? —

“Det nyuppvaknande lifvet är dock för mig min
 “ljufvaste dröm, skönare än det skönsta i döden,
 “ty det skönsta af allt är: glädjen i ett rent barna-
 sinn!“

Då våra blickar båda sakta in i hvarandra drogos,
som när i kärleks öfverflöd två älskande slogos
fastän af samma mening, men då till slut de se
att de hvarandra blott med alla sina fel tillbe,
söka de i en länge väntad kyss försoning
trädande åter in i sina luftslotts lyckoboning.
Derför med tomma ord ej längre ville vi
dölja våra själars oförvanskliga harmoni
utan läto öfver våra stilla läppar röda
tystnadsord likt rosenknoppar till hvarandra flöda,
men våra ögon med petasiteshjeltars här
glindrade, som då en blomma den andra har kär.

Våra händer ofrivilligt hvarandra sökte . . .
men Freja af lockar leende anlete krökte
och ett drag af djupt allvar böjde hennes läpp,
som om en sorgton hörts från en kyrkklockas var-
nande kläpp.

Och vi kände oss båda som tvenne björkar unga
som råkat komma in ibland granarnes klunga
och nu der stodo nakna med afskalad bark
kastande skamsna blickar djupt ned i fuktig mark;
vi önskade åter vår hjerteskyddande ogenomträngliga
näfver

att hölja oss uti, och som då en mullvad gräfver
sig djupt ned genom en ändlös hemlig gång,
som med sina slingringar är hans förföljare alltför
trång,

så sökte vi oss båda för våra egna tankar gömma
och våra hjertans fåfänga hopp förglömma.
Vi syntes som tvenne frostfrusna blommor der stå
som kölden hindrade att öppna sina ögon blå.

Då hördes en vindyngling melankoliskt hvissla
och sakta med grenarne af en ung asp tissla
som då om sommarn man jäntor och drängar hör
i ett mörkt buskage der ingen dem stör
tala om evig kärlek och hur många kor och hästar
de sig köpa kunna samt hur många månar det restar
innan de kunna sätta sig ned i eget bo,
der kärlekens glädjebloomster i oändlighet gro.
Och öfver våra anleten spred sig ett leendes skimmer
som kom och gick med rödt och guldgult glimmer
och stolta öfver att vara ett ädelt kungapar
svepte vi oss båda i silfverstickad talar
och vände muntra tillbaka sida vid sida
utan att slutet på ynglingens hvissling förbida
och sprungo med jubel genom ljusgrön ungbjörkskog
bort till en bäck, der Necken alltjemt positivet drog.

Hvadan silfvergråa gardiner öfver skogens mörkgröna
haf?

Hvadan allt detta regn omkring mig? Jag vet ingen
sorg utaf!

Hvadan gråter den milda luften dessa outsinliga tårar,
träden med slaka grenar stå, en skara dårar
lika, som sluppit ur fångelset ut och nu plötsligt
fångade stå

af ett gåtfullt ord, som de i sin hjernförvirring ej
förstå?

Är det väl utaf sorg naturen så kan hejdlöst gråta?
Är det ej snarare därför att sitt glädjeöfverflöd den
vill låta

få uti milda gråa tårar sitt fria lopp,
då den vaknat ur det omedvetnas dvala opp?

Från Freja skild i en ensam dal jag nu sitter
och strängar min harpa, förhånad af regnets fnitter,
jag funnit skydd under en jättesvamps buckliga tak,
här vill jag sjunga en sång för min och Frejas sak.
Regnet en kvicksilfvervägg omkring min boning ringlat,
der de stora droppar, som ett ögonblick dinglat
i kanten af mitt tak, falla likt takstolpar ned,
utanför faller regnets nät i fina maskor på sned.
Med min rygg emot svampens stängel lutad
sitter jag nu, af mina drömmar till tystnad mutad
och i min harpa hörs blott en svag vibration:
i en enda sträng ekot af en döende ton.

Mina fingrar gripa då plötsligt de väntande strängars
 guld
 med ett säkert beslutsamt tag och, som då med en
 huld

kvinnas gulfagra hår man i ljufva drömmar leker,
 så min hand från strängarnes läppar sakta smeker
 först några tvehågsna toner och så ett fullt ackord,
 som klangrikt ädelt likt en bördstolt engelsk lord
 vandrar ut genom regnet med höglyftad panna
 utan att låta sig af silfrets fallande droppar stanna.
 Derpå höjer sig ur min harpas hvällda bröst,
 sjungen sakta fram med späd fast stämklar barnaröst,
 en sorgfull sång, som med bitter klagan frambrister,
 tills den i en djup mollton sin skärpa mister
 och vandrar vidare likt en prins i sammet klädd
 kastande omkring sig skygga blickar, som vore han
 rädd

att möta en rå gestalt mellan trädens mörka stammar,
 der i fröjd öfver egen svarthet den förnöjda skuggan
 glammar

och söker att kasta sitt dunkeldjupa sorgelof
 öfver min fagra prins, som nu modig herskarestor
 vidare dock drager och mot mörkrets girighet höjer
 en stjerneklar blick, som från hans fot all fara röjer.

Men sången breder då ut sina stolta örnevingar
der mot aningens högsta rymder den sig rytmiskt
svingar,

den famnar hela jorden med sina armars berusande
kraft

och skänker åt regnet sin mandoms öfvermåttade saft.
Så har den sin kärleks föremål till slut dock funnit
och åt sin drottning helgonglorian återvunnit,
ty den har gifvit sig helt, den med fröjd kan dö
bäddad mjukt bland lidandets hvita tacksamhetssnö,
hvaröfver vindarne sitt requiem pianissimo sjunga
och väcka upp de andra, i slummer försänkta, unga
krafter, som skola bereda för det kommande år
en härligare ännu mer sångfägrad vår.

Från tusende blomsterögons klara speglar
en tacksamhetschorus upp mot rymden seglar
och hvarje ungdomsbjörk i hänryckt undran står
då vårens ädle skald i kärlekens regn förgår.
Och värmemättad vind på sammetslena fjärilsvingar
sig smekande fram öfver ängsgräset svingar,
som vajar i mjuka vågor ljusgrönt spädt,
der blott antoxanthums dofrika ätt
med lutande hufvuden nynna en somrande litania:
. . . O, mater dolorosa . . . o, carissima mia . . .

Nere vid bubblande bäck en chrysosplenium nu håller
hof,

der åtta små riddare sjunga tvenne väna tärnors lof,
de stå längs den gulgröna salongens kanter
likt på en bal hysteriska ouppbjudna tanter,
som i förtorkade hjertan dock längta att få
med de unga i lusteliga danser att struttande gå.

De åtta gröna riddare med böjda gula hufvuden helsa
och fråga hvem af dem alla de blyga två tärnor
vilja älska,

men dessa nigande sig vända mot hvarandra blott
med generade miner, i tysthet fnissande smått,
ty hur kunna åtta käcka riddare väl tänka
att ungmör kunna två hvita hjertan dem skänka
så här helt öppet i gulgrön golfglänsande sal
och att veka små oskulder kunna göra sina val
beskådade af sex kavaljerer som de ej välja velat —
så hade de aldrig mot etikettens fordringar felat.

När sina sista rosenknoppar den sjunkande solen fästar
 på de unga björkarnes hvita bark, Freja sörjande gästar
 den plats der blommornas bard de sista tonerna slog
 och efter vårens dägeliga drapa med leende läppar dog.
 Hon kommer sorgflorsbehängd att honom sin hyllning

bringa

och söker sina suckar stilla och i sin barm betvinga,
 men hennes anletes hvithet och armarnes bleka glans
 säga att i sitt hjertas rika renhet hon dock var hans.
 De bleka läppar ej fåfängt klaga öfver kärleksskal-

dens öde,

blott blåa ögon sörja med blekvioletta dimmors flöde
 förrådande att en rubinröd ström genom den hvita

själen rann

der på ett heligt altare den eviga eldens gula flamma

brann.

Det slutna ögat som mystikens tårar gråter,
 som skådat allt i döden, ej mera sig öppna låter,
 på evighetens stilla haf det glider likt sakta seglande

svan

i det klargråa skimmer sig speglande, som höljer den

falska Ran.

Och Freja sin döde skald med klargrön mossa höljer,
 i splachnums röda minareter sina blodiga tårar döljer,
 ställer på vakt vid grafven en krokryggig tårepil
 samt vandrar bort att lyssna till skvaltbäckens trö-

stande sil,

Inne i en djup dal,
der vintern led sina sista kval,
en mildvind väntande hvilar
och oviss mellan träden silar.
Den vandrar mellan klipporna kring,
smyger genom sippornas ring,
kommer den klara bäcken att rysa
som skulle för en kall il den frysa,
i mjuka mossan den dansar menuett
så att björnmossors dröniga nattmösseätt
härpa nicka med dumbomshufvuden stora
rädda att sina tomtelhättor förlora.
Mildvind vet ej hvarthän den skall gå,
kan i sin nyföddhet än ej förstå
att vårgudens sista drapa
kunnat verklig vår framskapa,
derför den dröjer än
tills Frejas budskap igen
skall den till striden kalla
att köldens fält anfalla.

Och likt en gyllene stråle
som kommer granen att småle
ilar en elfva med hast
följd af en kvittrande trast
ned uti dalen, att der förkunna
att Freja ej vinden vill längre förunna
lek uti lättjefull mossas bädd.
Mildvind i strålande rustning klädd
glädtigt upp från sitt läger springer
och med sitt svärd genom luften stinger
jublande stolt i sitt hjeltemodsguld
att ändtligt få kämpa för drottning huld.
Bort emot fälten i galopp han rider
följd af elfvan, som behagfullt glider
fram på vingar perlemorblå
öfver dalen grön och grå.
Efter dem kommer den segerrika,
den modersvarma, den Messiaslika,
frälsande älskande sol,
den somrande sol.

Jorden i längtan låg,
hade af mildvinds tåg
bådats att Balder var nära.
Den blickade upp mot den skära
morgonstrimman, som sam
med bäfvan i öster fram
likt den första ängsliga kåren,
som på det ljusblåa haf om våren
genom dess isförlossade sammet skär
och om aprilstormar bådskap bär.
Men den skära strimman
allt skarpare stred emot dimman,
tills den likt dunkelrödt blod
som segrare på himlen stod,
då den svälde af inre krafter,
lifvets gula och röda safter,
ut till en jättetunga af cinnober och gull
i lifsskönhet full.
Och på bergens hjessor kala
stiga skammens bleka fala
flammor, ty deras tankars nattliga drift
önska de ej skåda i eldröd skrift.

En stilla klarhet spred då sitt helgdagskimmer
öfver trädens och ängsgräsens dagdropsglimmer
och blyga blommor med sänkta blad
gömde sig skygga bland gräshärens skuggande rad,
gråpelsad sork till sitt gömsle hastade,
lärkan blott skyndsamt af sig kastade
de däfna drömmarnes gråa skrud
samt steg en guldstråle lik prisande väntad Gud.

Men på ett blånande fjell i väntan Freja dröjer
der sina armar i bön mot himlen det höjer,
här med sitt hof hon vill möta sina drömmars Gud,
när han kommer med sång och gyllene strängars ljud.
Hon sitter der fagrare än sina fagraste tärnor
fastän de stråla som diamantens klaraste stjernor,
ty hon hvitare är än månens silfver på dunkelblått

haf,

renare än den vänsta ungmö som sänkts i förtidig
graf,

hennes ögon ljufvare äro än västans kyssar veka
då med en döende våg vid aftonens strand de leka.
På hennes kinder rodnan än kommer än går sin kos,
medan i mjällhvit hand hon håller kärlekens svarta ros.

Frejas hjerta sväller i drömmar vallmoheta
 och hennes tankar gå likt getter att beta
 de fjerran fjellen i öster, öfver hvars skarpa kam
 kärleksgudens triumftåg inom kort skall brusa fram.
 Hennes blickar flyga likt hvita ilande dufvor
 öfver äng öfver skog öfver hedens bruna tufvor
 och då de ej kunna sin öfversköne älskling nå,
 måste de på bergen likt skära och hvita antennarior

stå,

som med runda hufvuden mot smekande sommarvind
 nicka

och af ängslan ej våga på hvarandras anleten blicka,
 ty deras drömfyllda ögon göra likt soldater mot
 östern front

médan spejare spana mot deras väntans vida horisont.
 Och i hennes ådror det ungdomsvarma blodet brinner
 som då en munter vårbäck öfver stockar och stenar
 rinner

i prestatrakt sjungande en vekt melankolisk melodi-
 kaskad

tills mot en hård sten den studsar upp i en forteton
 hög och glad.

I fjerran höres en ensam skär antennaria
nynna en smältande molltonsmjuk vemodsaria
som då en säterjänta på en hög fjelltopp står
och ser sin älskade, hur han från dalen går
längs långsamt slingrande stig att henne besöka
och deras älskogs värme med ett nytt möte föröka,
hon sjunger af stilla vemod fast pulsarnes glöd
synes på kinden skälfva likt aftonens rodnad röd.
Ty antennarian af sitt längtande sinne manad
känner att lyckans fullhet, af ingen förut anad,
redan med snabba steg ilar mot henne fram
borta bak björkskogens hvita jungfrustam.
I hennes hjerta glädjens englar ren råda
öfver att hon af alla först skall få skåda
hur Balder kommer till nyvaknad jord
att bringa den lifvets och kärlekens ord.
Och från hennes bröst sig höjer en silfverdimma
som i hennes ögon tyckes likt kristaller glimma
och derifrån breda sig ut öfver ödslig hed,
der ljuven nyss i väntans smärtor sig vred.

Då dystra fjell i sina själars gråhet förnimma
att Balders fötter på grannarnes bröst ren glimma,
skakas deras inre af öfvervældigande fröjd
och med rygg af smärtans ryckningar i båge böjd
brista de alla ut i skälfvande blåa snyftningar,
blott här och hvar man ser deras hjertans lyftningar.
Jorden darrar likt en halfdöd kropp i kramp,
när på ett slagfält i fjerran dånar de segrande fålarnes
stamp,
skogen villrådlig vajar och mellan dess svarta stammar
vemodsglädjen likt en blågrå tåredimma flammar,
fälten fälla i tysthet mång tindrande tår
och insjöns snyftning i skriande skum förgår.

Grunda dalar likt svartblåa sammetsrosor nu svälla,
himlarne skärblåa sidengardiner der bakom fälla.
Skarlakansröda örnar sväfva tysta öfver svartan jord
följda af gnistrande silfverskris hårda ord.
Ned ifrån mossbruna fjellens smaragdgröna räcken
sänka sig tunga ångor likt öknarnes guldsandstücken
och breda sig tryckande ut öfver vårens land.
Under dem flykta de sörjande skuggor hand i hand.
Men ifrån höjden i hejdlösa skaror nedrusa
blixtklara pilar. Genom luften de glödande susa
och studsa mot jorden upp till ett klart sken i rymd.

Är det väl Balder?

Balder af sin egen klarhet skymd?!

Ur hafvets djup från de döda vågors hvila
stiger en klarblå sång upp mot solguldets Gud;
i blåa strålar tonerna upp mot ytan ila,
simma på hafvet sen likt fjerran harpoljud.
Från kust till kust sina band om jorden de knyta,
kristallblåa band förutan början och slut.
Så i en ändlös sång om Balders land de flyta
sjungande evighetens sång i rymdens oändlighet ut.

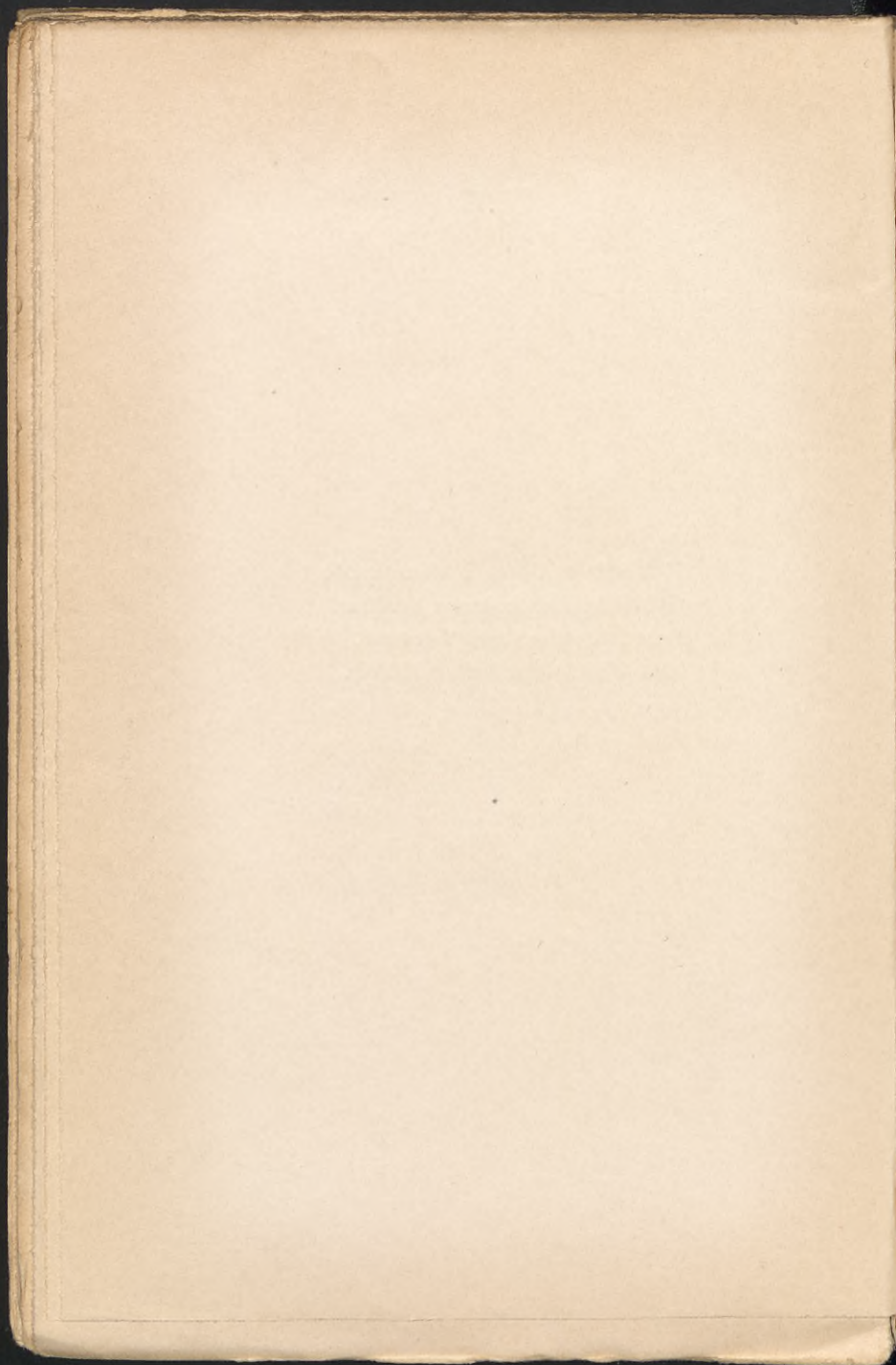

Ve uti Vodans dal
vred sig i tviflets kval,
kunde ej kommande öden
kväfva i hämnande döden,
dröjde i domens ångst
dragande smärtans fångst,
följde med fötter dröjande
falskhetens ögon höjande
högt mot himlens nåd,
hörde blott Vodans råd . . .
rostiga bojor ramla
ringlande sig, de skramla,
skaffande vefyld skog
skriande hämnare nog.

Hvit stâr min sten i blomstersnö.
Guldhvita dufvor kretsa deröfver.
Leende vandrar min hvita mö,
letar liljor bland hvitan klöfver.

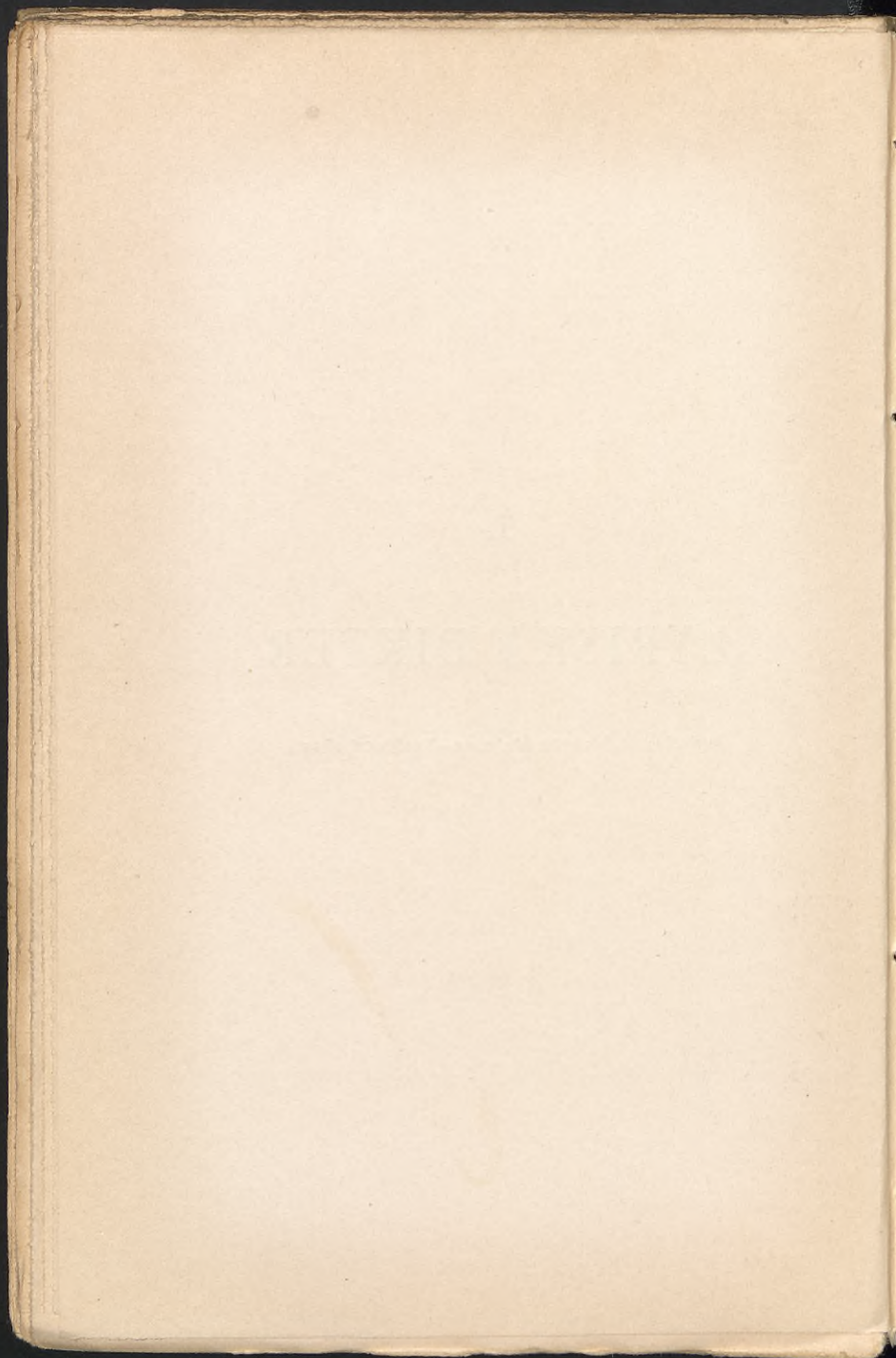

I.

LYRISKA DIKTER

(Holland—Förenta Staterna—Tyskland 1892.)

Då världen i tystnad legat
stilla, stilla rund om min tankes slott
och tingen sina ord förtegat
så ofta, ofta jag lyssnande stått.

Deras ordtankar ville jag ej höra,
deras hjerta ej i dem var,
jag lutat intill dem mitt öra
att förnimma hvad som var kvar.

Det som så gerna så gerna
de velat säga i ord,
deras verkliga tankestjerna
osynlig från vehöljd jord.

Tyst! låt mig minnas hur det var?
Min tanke_ila ej förbi så snar!
Jag hörde någon tala ord utan klang
då i mitt inre en stämlocka rang,
den öppnade mig plötsligt vidder omätliga,
jag hörde skönhetstoner oförgätliga.

O, du ständigt sökta själ i min själ
jag fann dig då. Men hur var det väl?
Mitt minne kan det ej i ord beskrifva,
ty det kom som skulle man plötsligt blifva
väckt ur plågande drömmar opp
att med nya ögon skåda dageis solskenshopp.

Jag hade nog anat det långt förut,
jag visste väl att själen ej tog slut
der hvar det omedvetna begynner
och det klara för det dunkla rymmer,
jag vetat att det fans något bakom dig
du min grunda tankes medvetna stig.

Ledde ej ständigt mina handlingar du
otänkta tanke, som jag känner nu,
känner men dock ej med min vilja behärska kan
ty som blodet omärkligt genom mig du rann,
du ledde mig med din hemliga stora makt
att yttra ord som af mig sjelf jag ej sagt.

O, du mitt verklighetsväsen, mitt äkta jag,
när jag såg dig, blef i mitt inre dag,
vårsång tonade från min solförsilfrade mun:
jag funnit inom mig den djupa brunn,
hvarur jag kunde med handen ösa
omätliga kärleksskatter att på andra slösa.

Ah, du min själ i min själ,
hur kan jag nämna dig väl?
Är du ej det hjerta som klappar i mig,
är du ej mitt ödes hemliga stig
det som af intet öfvervinnes? . . .
O, du är *Gud!* Om en Gud det finnes.

Som hvit jungfrulig snö
sjönk hennes kärlek ned
öfver mitt hjertas ensliga ö,
der i den strida flod det led.

Allt blef så klart och lugnt.
Floden fann uti hafvet tröst.
— Silfrade skimmersnö, hvi så tungt
hvilas du på mitt marmorbröst.

Störtregn, plaskande piskande —
bladen skälfva under dess slag,
tala med hvarandra hviskande
om förvissnens sorgedag.

Att sitta så, stirrande orörlig
in i dropparnes gråbleka dis,
att lyssna till bladsång ohörlig
sjungen på efterårsvis.

Dropparne falla så sakta
från blad till svartfuktig jord,
sin hemlighet dock de vakta —
jag kan ej förnimma ett ord.

Mot verldsnattens djupsvarta hvalf
jag stod i alabasterhvit gestalt,
jorden hvilade half
under mina fötter, som förtrampade allt.

Denna jordesorg mig så liten blef,
jag världsaltets smärta var mäktig
och litenhetslöjan från mina ögon ref:
jag såg dig oändlighet präktig.

Mina ögon gladdes åt dina solar många,
jag strålade af leenden liksom de,
men när jag ville deras glädje fånga
då var det dem ej möjligt att le.

Jag ville skratta skratta skratta
likt verlden åt den litenhetsstolta jord,
som aldrig kunnat sina egna fatta
än mindre tyda världsaltets mäktiga ord.

Då såg jag hur de alla läto
sina tårar falla likt guldregn ned,
jag visste ju ock hvarför de gräto
af samma smärta som de jag led.

Då ville jag gråta gråta gråta
silfvertårar i nattens svarta flor,
ty jag kunde dem ej förlåta
att de glömt min kärlek så trötestor.

O, att evigt skratta skratta skratta
o, att evigt gråta gråta gråta
öfver att jorden ej kan fatta
allt hvad kärleken kan förlåta.

O Ensamhet,
du stora nutidsmisskända mensklighets-
välgörare,
ensamhet i naturen
helst måhända ute på okända villande haf,
heliga ensamhet
hvarför älskar jag dig så?

Hvarför flydde jag väl
från alla kära platser,
från mitt tåredränkta Getsemane,
der jag kämpat min hårda strid mot mörkret i min
själ,
flydde från alla dem som med kärlek nämde mitt
namn?

Hvarför flydde jag dig du älskade mensklighet,
dig som jag vill offra mitt lif,
du som är mitt allt, min idol?

När jag gick derinne
på dina bullrande gator,
såg dessa tusenden
skynda hvarandra likgiltiga förbi,
o, då fylles min själ
med så mycken Kristusmärta;
jag såg mina bröder, mina systrar
med bekymmertärda anleten rusa förbi mig
jäktande blott att lifvets nödortf sig skaffa,
glömmande sin egen storhet,
sina undransvärda guddomskapande krafter.
Jag såg djuren, vilda som tama,
lefva lyckliga vid naturens rika öfverlastade bord,
nöjda med hvad som var
och trygga för hvad som komma skulle,
— medan mina käraste svälte till döds.

Då greps jag af oemotståndlig längtan
efter den stora Ensamheten,
ensamheten ute på människotomt haf.
Långt hellre ville jag kämpa
med stormar och vildsinta vågor
än med tårfyllda blickar skåda
mensklighetens bittra strid,

Då hörde jag skogarnes mörkgröna drömmar
der under granarnas dunkel mossbäcken ström-
mar,
i trädens toppar sjöng vinden sin klagomelodi,
harhonans klagande skri ljud som en barnparodi.

Men skogen blott drömde om urskogstid
långt innan den sköflats af människoid,
den drömde om sin oskuld då den ej stigtram-
pad var,
då ännu den hade sin sommarfrid kvar.

Jag stod der och lyssnade till brunmossans saga.
tills ej längre jag kunde dess vemod fördraga,
jag ville ej vara den ende störande,
jag kände ju skogens hemlighet undergörande.

Då lät jag mossan växa öfver mig opp,
den sakta smög sig fram längs min kropp,
den slingrade kring mig sina armar fina —
ty skogens drömmar voro ju också mina.

Och träden betraktade mig ej mera främmande,
min menniskooro syntes ej mer dem skrämmande,
de sågo att jag deras fosterbroder var,
att urskogshjerta i min själ jag bar.

Och genom mina fötter kändes likt safvens ström,
var det väl sanning eller blott en flyktande dröm:
sög jag min lifssaft ur min moder jorden?
Är jag en kronekrönt skogskung vorden?

De gå der inne på den trygga visshetsjord
utan att lefva, tala blott tomma ord,
allt omkring dem är isigt dödt,
med hjertan som längesen kärleksförblödt.

Men här ute på mitt ovisshetshaf
veta vi ej mer någon död utaf,
här genom världens anda vi flyta:
hör du hur suckarne höja dess yta?
Här är allting blott anda blott lif,
i hafvets vård dina hjertskatter gif.

Deras tårar fallit natten lång
genom dunklets mjuka flor,
vinden hviskat dem sin tröstesång,
men deras sorg var så djup, så stor.

Hafvet bedt dem att hvila
trötta hufvuden mot dess hvälfda barm,
de kunna dock ej stanna, alltjemt de ila
framåt längs hafsytan svartglänsande varm.

Men när solen sitt morgonleende spred
öfver deras bleka läppars ve
och verldsfamnarn skälfde för morgonbris vred,
då måste de genom sina silfvertårar le.

Det gråa som derinne i molnen satt
 hade ständigt hviskat derom, hade lofvat att
 bringa det till mig förrän det dog,
 ty det önskade intet högre än att hafvet log.

Jag stilla låg och väntade derpå,
 men förgäfvdes, ty alla förblefvo sig sjelf ändå
 och jag kände hur mina armar, mitt hufvud, mina
 ben
 lefde hvar för sig i sitt eget sken.

Jag sökte lyfta af mig den tunga dimma
 som lägrat sig öfver mig i mörkrets timma,
 men den trykte allt jemt lika tungt, lika tungt
 på mitt hjerta som önskade att åter blifva ungt.

Då hördes någon långt långt borta snyfta,
 jag förmådde blott att mitt hufvud lyfta,
 mina ögon spejade så vida vida omkring,
 ty man hade ju . . . . man hade ju lofvat mig
 någonting?

Så som en djupsvart diamant
tränger med sin skarpa kant
in genom glasets spröda yta,
hör jag ditt kärleksblod genom mitt hjerta flyta.

Jag satt på min klippta i min tankeskrud
lugn hög och klar likt en marmorgud
att skåda mitt land som vid mina fötter låg,
der fans ingen oro mer, ej en enda våg.

Jag ville mitt hafsfolk i nåder gifva
lagar att evigt beståndande blifva,
lagar att skänka dem oändlighetens ro,
göra som stjernhimlen hög och klar deras tro.

De hade blott att troget följa mig
der jag gick längs min stilla stjernestig,
vågornas jordesorger kunde ej nå min fot,
ty min panna var höjd verldsaltets solar emot.

När med mig de slutligen skåda fått
detta höga skimrande eterslott
som reser sig ofvan deras litenhetsjord,
då kunna deras läppar ej föda något sorgeord.

Och när deras ögon stråla mot den kärlekens bild
som tronar från massornas jämmer skild
här uppe i sitt sorgbesegrande majestät,
glömma de att människohafvet någonsin grät.

Den tomma skönhet ej hennes anlete fågrar,
men i hennes ständigtalande gråblåa ögon
hägrar
känslor milda och ädelt förstånd:
hennes hår är svart, men hennes själ är blond.

Jag hade plötsligt gått
bort från plats, der jag stått
och sörjt öfver ljusets tomhetsdans.
Jag visste ju att det äfven fans
annat än detta fala ljus
som lyste i falskhetens hus.

Långt hellre jag vandra ville i mörkhetsnatten
på obanad väg längs svarta vatten
och söka att fånga dess ovissa skimmer
än plågas af dansens själlösa glimmer.
Ljuft ljuft det var
att låta sina ögons par
svalkas af mörkrets milda djup.
Jag vandrade framåt längs ättestup,
der här och hvar en enslig gran
vid nattens stillhetsmörker van
sig sjelf betraktade i trollsjöns spegel.

Men granen mig syntes ett mördarestegel,
der man ville hänga min ljussjäl opp
att förtorka likt dinglande pariakropp.
Dock ville jag hellre dröja här
än derinne der ljuset sig sjelf förtär.
Då mina blickar jag sänkte i
trollsjöns svarta glansharmoni,
såg jag der nere i djupet glöda
ögon tvenne som rubiner röda.
De glänste till och plötsligt slocknade —
min stämman i min hals sig stocknade,
jag ville ha ropat min älsklings namn:
hon väntade mig ju der nere med öppen famn.

Förtviflad gick jag i natten vidare.
Granarne stämde mig icke blidare,
jag hängde alltjemt mina skönsta tankar opp
att galgedingla i granarnes högsta topp.

För hvem skrifver jag,
åt hvem gifver jag
mitt rödaste hjerteblod,
min känsla så rik, så god?
Ofta fruktar jag för
att ingen min stämma hör,
att ingen skall finna tröst
af att höra min skälvande röst.
Och dock i mitt inre bor
ett flämtande hopp. Jag tror
att någonstädes i fjerran vida,
jag vet ej hvar, ej när,
fins ett hjerta som med mitt kan lida,
som likt mitt en börda af sorger bär.
O, till dig du ensliga oförstådda
älsklingshjerta, den ouppnådda
drömnda lyckan jag skänka vill,
dig höra mina unga sånger till.
Du allena mitt hjertas klappning förnimmer,
du skall skåda min sorgerikedoms skimmer,
din frätande sorg kan du dränka deri,
för ett ögonblick kanske känna dig fri,
fri då du ser en annan lida,
har en annan smärteedrott vid din sida.

Så stilla stilla vid min sida hon satt
tills dagen försjönk i gråblek natt,
jag kände mig så full af kärleksfulla ord,
men jag kunde ej tala, ej säga ett ord.

Hvar gång jag mitt hjertas sorg
sökt i skälfvande ord uttala
mig synts så främmadt mitt tal,
mina ord så fattiga svala,
så kalla mot den förbrännande kärlekseld
som hotar att sönderspränga min kropp,
som vill hela världen med sina lågor omfamna,
lyfta hela menskligheten mot mitt kärleksklappande
hjerta opp.

Ej ett ljud höres,
 ej en fläkt röres,
 när han kommer, prins utaf svartan sorg,
 hans kinder äro bleka,
 kring hans tinningar leka
 nattens lockar, förmörkade af svartan sorg.
 Hans ögon mörktindra
 som diamanter svartglindra
 med glöddjupt outransakligt sken,
 hans dräkt gråter sorgespetsar ned öfver hans ben.

Hans moder den blida smärtan var,
 hans fader lidelsehjerta bar,
 af båda en trogen afbild
 han lefver från alla skild.
 Ty blott dem han icke älskar, han
 med sina obundna krafter vinna kan,
 men den som han älskar sjelf
 glider honom kall förbi på lifvets elf.

När han älskar, älskar man eller kvinna,
 kan han dock ej deras genkärlek vinna,
 ofrivilligt han ständigt sin egen lycka förstör
 och sin kärleks rosor fåfängt för vinden strör.

Alla nattens hulda skuggor bakom honom leka,
 de vilja hans öfversköna lekamen smeka,
     gjuta stillande tröst
     i hans sårfyllda bröst,
 men de kunna ej på honom,
 dock de söka förstå honom,
 låta honom dricka kraft
 ur nattens hemliga saft.

Han stannar en stund,
 blickar kring himmelens rund:
 sin ofunne älsklång han söker.
 Sitt bildsköna hufvud han kröker,
     ty han ser ej den efterlängtande,
     den så bittert efterträngtade.

Han vidare går på svartmyllad vindelstig,
 lemnar en afskedsblick blott till minne af sig.
     Han i dunklet försvinner — — —
     Tårefloden bakom honom rinner,
     ej ett ljud höres
     ej en fläkt röres,
 han går till sin dystra borg,
 prins utaf svartan sorg.

Sommardag i nyverldspark.
Solsken öfver gräsgrön sammetsmark
strålar hafssaftigt oss till mötes.
Min trängtande mun nu blötes
af dina läppars friska doft —
jag kysser dig guddomsförvandlade stoft.

Glädjerasslande brusar tåget fram
öfver ändlösa hafsliknande Texasfält.

Längs solhet landsväg tågar under skämt och glam
en brokig farmareskara pratande, skrattande gält.

Ni mörkögda flickor, om jag hade en yster fåle
hur skulle vi ej rida öfver böljande prarien bort.

Mina drömmar om kärlek skulle er komma att småle,
ni skulle finna lifvet härligt, vägen kort.

Solen lifstrött börjat att dala
bak San Antonios grönskande lunder,
älskling kom låt oss tala
om vår unga kärleks oförståbara under.

Hur kunde du se i min drömmande blick
hvilka skatter af kärlek jag gömde?
När jag såg hur sakta längs vägen du gick
för dina mörka ögon hela världen jag glömde.

Hvad var det allt hvarandra vi sade
i doftande sommarmild stjärnenatt?
Vi njöto af stundens lycka tanklösa, glade
tills vi sågo morgonrodnad i öster rödgul, matt.

Hvarför har jag allt detta mörker förtjenat,
jag som alla harmonier förenat,
jag som blott lefvat för kärlekens skull,
som är af guddomlig lidelse full?
Hela min varelse strålar af ljus,
dock jag ej finna kan det hus
der min älskade förgäfves mig väntar.
Jag går stilla omkring och gläntar
genom hvart fönster, i hvarje dörr,
men finner intet så som förr.
Allt är så främmadt okänt kallt,
blickar mig till mötes i ny gestalt.
Kvinnor der sitta med hvita fingrar,
men kring hvarje en hväsande orm sig slingrar,
hos ingen rinner gäsande blodet röda,
de äro alla förstenade, döda.

I dessa bladstillade tider
då sommaren sakta glider
i blid förvissnelse hän,
hvar är du min blommas vän?
Du växte fram ur mitt hjerteblods saft,
du hemtade din prälande blomsterkraft
ur mina okända hjertedjup,
af ingen anade smärtestup.
På mitt bröstets marmor dina gulnade blad nu falla,
solen vandrar deröfver följd af skuggor violetta kalla,
min kropp ryser vid hvarje steg den tar,
den lemna sina fotspårs form i mitt guldkött kvar.

Här der Hudsonriver flyter blå
 simrande i solljus blekt violett
 och der lummiga lifekar stå
 i indiansommarskrud på rodnande höstesätt,
 här vill jag lyssna en sista gång
 till den naturens stora frihetssång
 som tonar fram likt en sång utan ord
 ur din ungdomsfriska framtidslofvande jord,
     o, du min nya värld,
     min och Walt Withmans värld,
     mitt härliga Amerika.

Jag stått här likt han min sångarbror
 och lyssnat till hur gröngräset sakta gror,
 jag druckit mod i mitt hjerta in
 af ändlösa präriers fria sinn,
 jag vågat hemta ur dunklet fram
 den sång som dold i mitt hjerta sam.
 Du gifvit mig skaldens mod
 att skänka åt alla sitt hjerteblod,
     o, du min nya värld,
     min och Walt Withmans värld,
     mitt härliga Amerika.

Dessa bålda tankar som dolda
legat i ditt sinne omedvetna inne
jag fattat och djupare skattat
än någon ann' som ditt namn förnam.
Och därför fast en främling fjerran ifrån
jag mig nämna kan din verkliga äkte son
långt mera än många som dina söner sig kalla,
ty de äro det ej i sina hjertan alla,
de kunna ej se hur tankeskön du är:
att du konungamantel under arbetardräkten bär,
o, du min nya verd,
min och Walt Withmans verd,
mitt härliga Amerika.

Nu för sista gången jag ser
din lidelsebrännande sol
sänka sig i vesterns dimmor ner;
du nu från pol till pol
sjunker in i dina gyllene framtidsdrömmar,
medan nuets förgängliga hvimmel strömmar
likt en sakta sinande elf förbi
till en vemodsljuf antinousmelodi
från min nya verd,
min och Walt Withmans verd,
o, du min kärleks Amerika.

Jag åter hvilar vid din famn
du mäktiga Atlanterhaf,
åter hör jag dina friska vindar hvina,
ser dina perlestänkande vågor
vandra majestätiskt sin oändliga ban.

Jag kommer till dig en annan
än när sist vi skiljdes åt här ute.
Mitt anlete är fåradt,
kinderna mistat sina friskhetsrosor,
jag kommer dig ej stormande till mötes som förr.
Ett dystert allvar hvilar öfver min panna,
jag sjunger ej om ungdom och kärlek mer.

Ah, om du visste
allt hvad jag genomlevvat,

ett lif i ängslan och oro,
men äfven på lycka rikt.
Jag lefvat ett år i kärlek
än himmelshög, skön och lycklig
än brusten i vild förtviflan
slitande min själ itu.
På detta år en hel menniskoålder
passerat genom min själ
trängd ihop på några få dagar,
några få sekunder.

Värre stormar än du har skådat,
oroliga Atlanterhaf,
rasat härinne,
mitt hjertas vågor brusat högre än dina mot skyn.

Men nu mina höstestormar sina krafter uttömt:
medan du ännu i gråa höstmelodier tonar
har vinterns stillhet
bredt sina hvita slöjor
smärtestillande öfver mitt hjertas böljor ut.

När jag sordebägarn till botten tömt,
hade mitt minne för alltid förglömt
att ett Gethsemane någonsin fans,
der jag lidit i ångestperlornas glans.

Ensam, aldeles ensam
ute på hafvets oändliga öken.

Kusten sjunkit i fjerran bak horisontens töcken,
den siste seglarens guldhvittskimrande segel
slukats af dig du alltförborgande osynlighet,
den siste måsens falssettoner öfver basrullande brän-
ningar förklingat i ohörligt fjerran
och äntligen är jag ensam vorden.

Nu nödgas jag ej
mina tankar i ljugande fraser att kläda,
nu först kan jag förstädd af ingen och alla
den stora tystnadens majestätsspråk få tala
med mig sjelf och naturen.
Ty jag är ensam,
ensam på hafsöknen.

Ensam?
Hvad säger jag?

Ja, jag trodde mig här vara ensam,
 ensam lefvande ibland döda ting;
 men när jag ser mig rundt
 till min fasa jag finner,
 att allt omkring mig har lif,
 långt mera lif
 än derinne i vaxansiktadt människohimmel.
 Lefver inte himlen
 med sina ständigt färgnya skiftningar?
 Lefver ej hafvet
 med sina ständigt nya,
 ögonblicksförgående vågor?
 Och lefver ej
 långt mera än något annat
 min egen vågbesegrande,
 tankesköna båt?

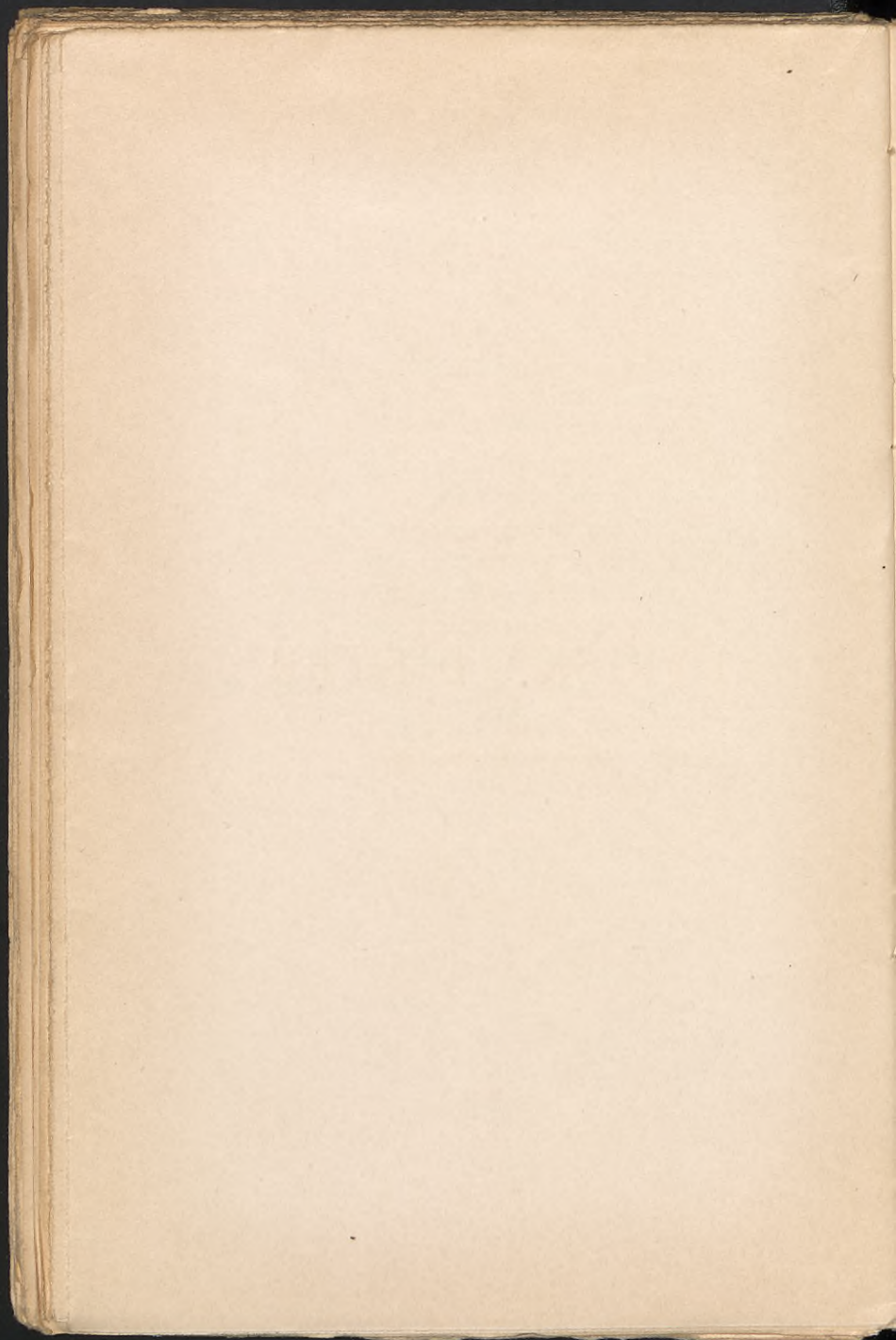
Ensam? Då jag har dig,
 du min menskobesjälade farkost,
 mer än min skugga, mer än mitt andra jag.
 Har jag ej känt, då vi vågornas kraftsenor skurit
 igenom,
 hur min ande sig vidgat tills den fyllt både dig och
 mig med en alltbesegrande kraft,
 så vi blifvit till ett, en ande, en kropp?
 När ångsten sökt gripa fatt i mitt hjertas mod-senor,
 hur har din kärlek då ej strömmat upp i mig med
 hemlig makt

och fyllt mitt bäfvande hjerta
med förnyadt kraftmod?

O, med dig
äfven midt på stormande Nordsjö
är jag ej ensam mer.

När jag af tankar tyngs
och mina läppar ord måste tala,
är det ej ständigt till dig, jag då riktat mitt tal?
O, älskling, har jag ej i nattligt mörker
med heta kyssar betäckt dig,
då vi osedda voro af vågor, af himmel, af haf?
Älskling, dyraste älskling, jag vet hur
högt du mig älskar,
jag vet att du bär min bild i hvarje
atom af din kropp.

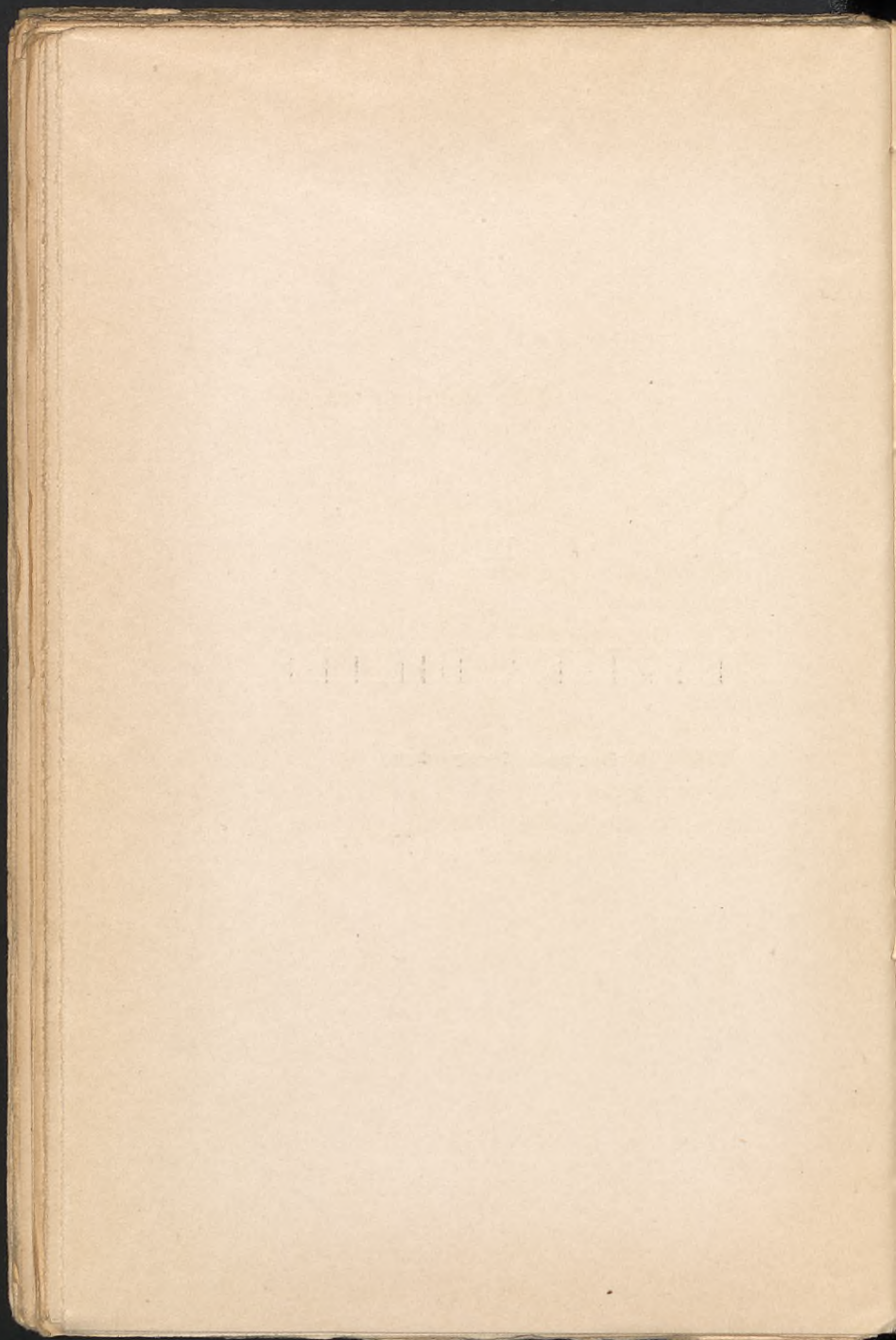

II.

LYRISKA DIKTER

(Danmark—Sverige 1893.)

Vår hemliga kärlek:

Såg du en myosotis vid stranden?
Ej såg du,
Hur från solen den samlat
En blå himmel
På sin blommas blad.

Du såg en furstegran
Vindfäld, förvissnande i den mjuka mossan?
Men en myosotis
Blomstrar ständigt vid brädden af en bäck
Med himmelsblå blommor.

Dina ögon.

Från dina daggmjuka ögon
Strömma klagande konvaljedofter.

Djupt i slumrande berg
Genom mossvarma kolpalatser
Irrar en ensam silfverådra.

Ser du på mig,
Smekas mina kinder
Af en svartblå regnnatts
Bäfvande sammetsvind.

Dina läppar.

Så som granatblomman
Af längtan blödande blad utbreder
Att samla solens alla strålar upp,
Så dina läppar åt mig du gifvit.

Då jag dem kysste,
Svartnade himlen,
Jorden sjönk uti mörker bort.
Och uti dunklet syntes endast
Ett dallrande vassrör
Glimma i måneglans.

Din sorg jag såg.

På den stilla skogstjärnens
Blankglänsande, klart svarta yta
Faller en droppe af eld.

Stormen
Sliter grått silfver
Ur asparnes kronor.

Då din hand mig smeker.

En bäck af svart guld
Flyter varm genom isblå dal.

Klarröda morgonlågor
Sluta sig om en lind
I vårligt gäll grönska.

Hvarför älskar du?

Ett under din kärlek är
Och jag vet ej, hvarför den stannar kvar.

O, hur kan en hvit neckros,
Hur kan den hvila så tryggt
På en flytande guldbrun flod,
En flod som aldrig hvilat!

Är det männe
Dessa matt leende tårar,
Är det de,
Som hålla den fast?

Der på kullen.

O palmatta harpackorder
Locka fjerran näktergalar.

Döende resedadoft
Stiger i tunga sommarmoln,
Stiger och snyftar.

En mattblå lybell
Smyger långsamt
Öfver den daggomhöljda månen.

Vi kunde ej tala.

Ett ljuft leende af längtan
Böjer sig om dina läppar:

Afthonhimlens melongula strimmor
Spegla sig i ett amethystblått haf.

En trast kvittrar plötsligt
Några rubinröda droppar
Ned genom bladen af en späd björk.

Dofter af majanthemum
Bränna brandgula
I fuktigt guldgröna mossor.

Mitt blod förrinner.

Ofta kommer du till mig
Med doft som af skära linnéor
Och med milda cymbalers klang.

Men då du lemnar mig,
Ser jag en stolt örn
Sväfva bort mot solljusa vidder:
Ett ensamt hjerta
Blöder i hans starka klo,
Förblöder af lycka.

Innan snön föll.

Gråa perlor i fuktigt strå
Skälfva för vindar kalla.
Svarta vingar ur molnen slå
Dimmor, som veka falla,
Falla i purprade kronor.

Blek en blomma i mossan stod,
Hvitare var väl ingen;
Månen druckit ert sista blod
Blad, som så matta svingen,
Svingen i klagande dofter.

Kom ur dunklet ett ångestskri?
Kunna så klippor klaga?
Är en fågring så snart förbi
Derför att falkar jaga,
Jaga de gyllene gnistor?

På regnbågens strängar.

Så lycklig jag sjöng om våren:
Tåren gladdes åt ögats glans:
Smärta i fogeljubil förgången:
Sången betagen af rytters dans.

Toner från dina nya sånger
Ånger då väckte i mitt bröst,
Stumma föllo mina blad till jorden,
Orden förbrändes i tystnadens höst.

Kan jag då ej nya solar dana,
Mana fallande stjernor fram,
Blåa svalornas bojor lossa,
Krossa sorgen i guldsträngars glam?

Höstmorgon.

Grönt har ugglans skri
Förklingat i svartan natt.
Bokskog purpurröd
Väckts utaf hesa skratt.

Men då i skarlak och blått
Solen sin längtan spred,
Silfrade drömpalats
Sjönko i djupet ned.

Och från roströda blad
Droppar af vit diamant
Föllo hårdt och klart
Mot den svarta klippans kant

Då skogen sörjer.

Dessa tårar en gång föllo
I hviskande skog,
Då de klara gröna flammor
Fräste och hexörten dog.

Perlor ej som tårar kunna
Med lockande glans
Föra dig på tysta stigar
In bland skogsblommors dans.

O, då bäckens toner brista
I silfvergrå kaskad,
Vill jag alla skogens tårar
Dricka från darrande blad.

Natt på hafvet.

Mellan tvenne sorgsna vågor
Under kylig natt jag legat,
Hade känt dess svarta plågor
Och min egen sorg förtegat.

Bleka månar då ur hafvet
En för annan långsamt höjt sig
Och i gråblå moln begrafvet
Grönt ett norrsken hade röjt sig.

Aftonstämning.

Himmelens flammor bleka
Sloknat i stilla glöd.
Irrande skuggor leka,
Söka hos träden stöd.

Osäkra, sammetsbrutna
Tingen i dvala stå,
Och i sig sjelfva slutna
Skepnader dunkla gå.

Kvarglönt ett stilla skimmer
Sig bredt öfver kala berg,
Och utur stenarnes glimmer
Strålar den röda mærg.

Den hvita döden.

Klanglöst sjönk ett fjell tillhopa,
Sjönk och strödde öfver verlden
Marmorflingor, som sig hvita hopa
Bakom tufvor, bakom fältens gården.

Hvita liar ned från molnen blänka,
Rista svarta skårer uti jorden.
Träden sina trötta armar sänka.
Männe skörden ren är mogen vorden?

Blidvinter.

Mellan brungrå stammar tunga flyta
Stålgrå dimmor, droppar sakta falla,
Fältens torra, gula lågor bryta
Sig i gröngult skum mot klippor kalla.

Och en ensam fogel sorgset höjer
Svarta hufvudet, dess ögon lysa
Dunkelröda fram ur skog, som böjer
Sina kronor, hvare vindar rysa.

Torra tårar.

Torra tårar mina ögon bränna,
Torra liksom höstens sista astrar.
Hvarför, hvarför lärde jag dig känna?
Lågan kring det spröda trädet knastrar.

Då hos dig jag sökte livvets lågor,
Sjönk mitt hjerta ned bland Brustna isar.
Blodrödt skum från ettergröna vågor
Ej den sista solens vända lisar.

Vore icke mina tårar torra,
Skulle jag med eld och svafvel fräta
Dina lemmar, likt ett nytt Gomorrha!
Kärleks enda lön är: att förgäta.

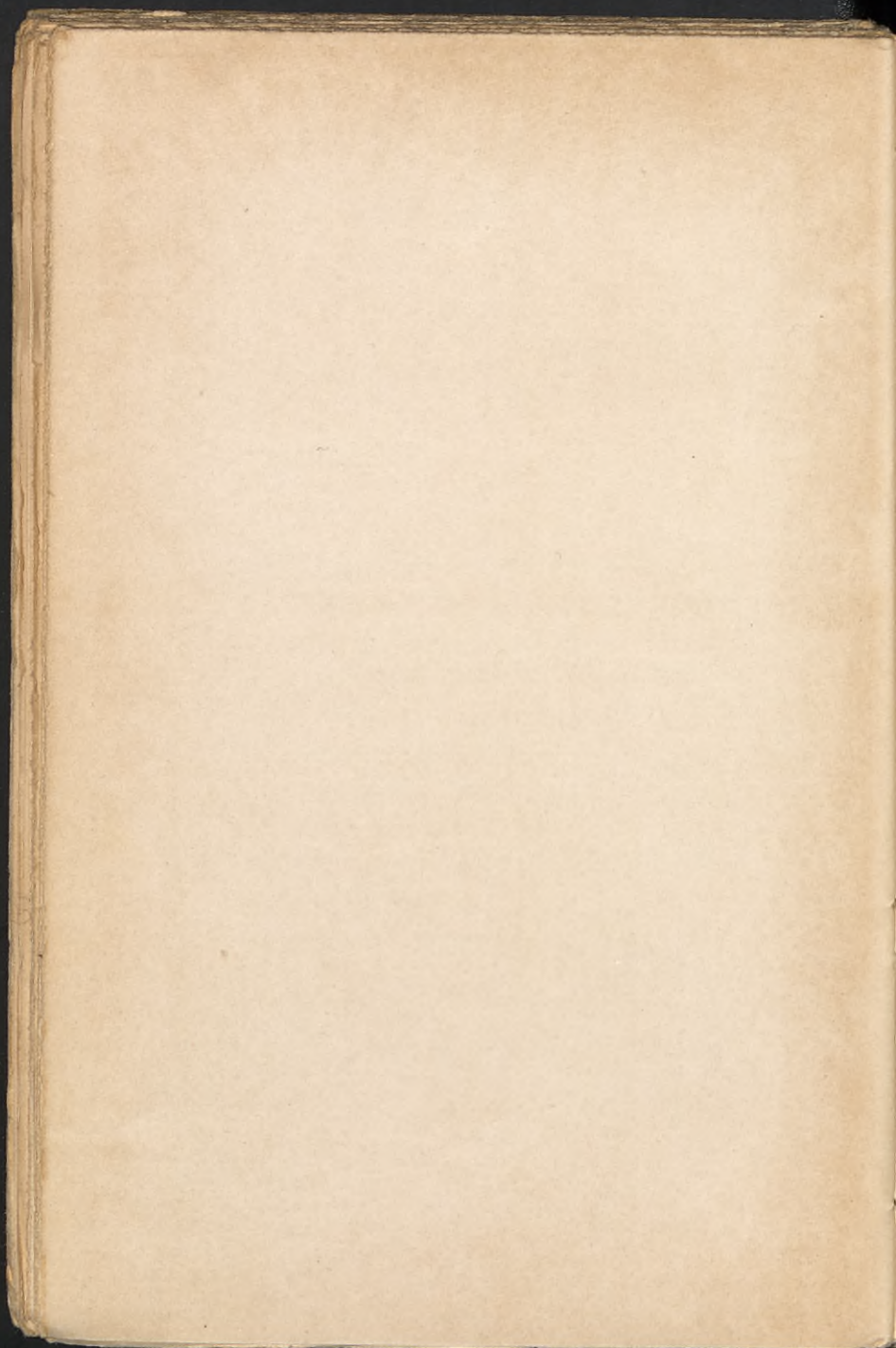

Öarkänslor.

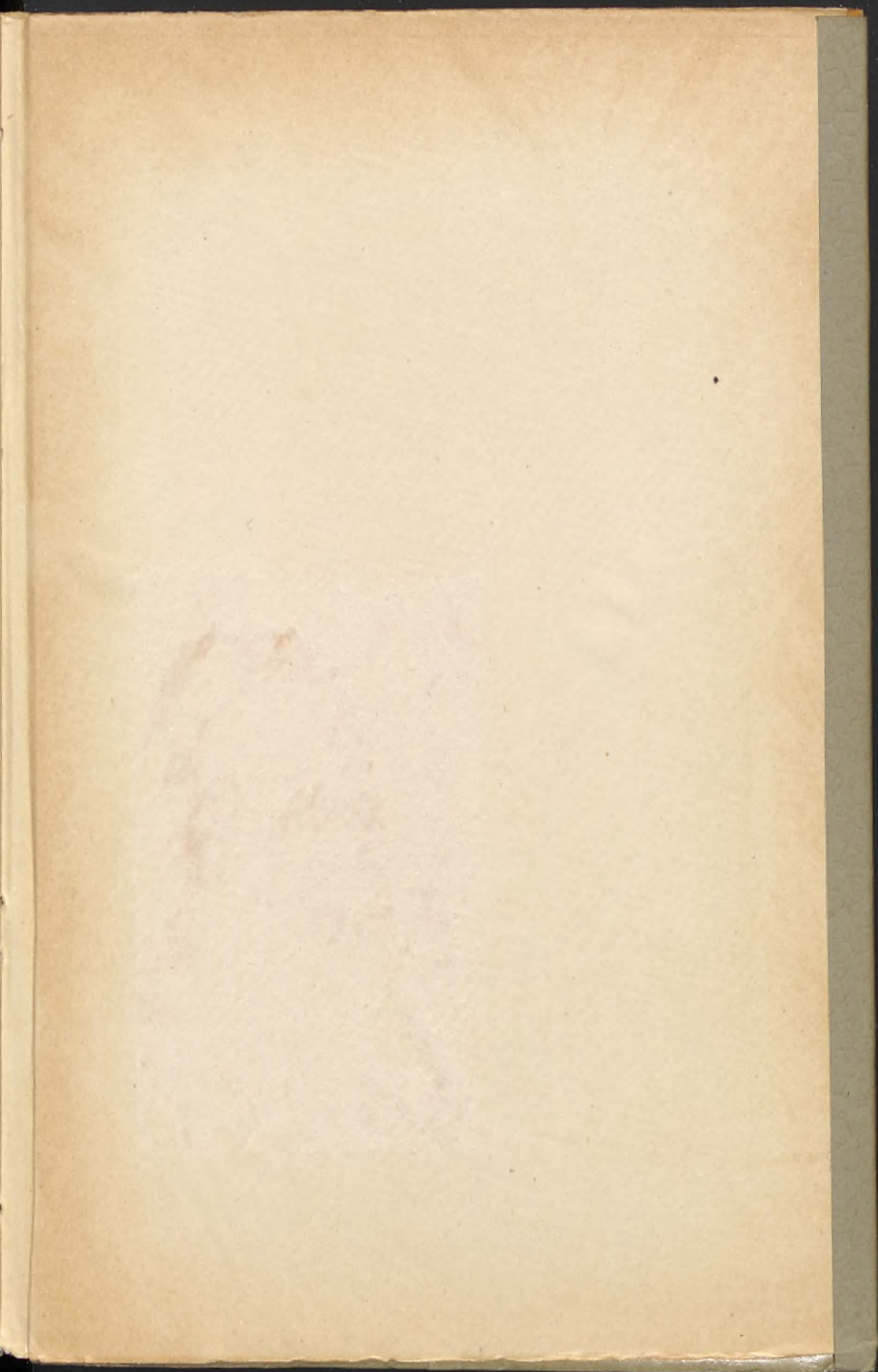
Hvita rosor, låt mig hvita rosor taga,
Droppa gift i deras friska kalkar in
Och då deras läppar ljudlöst klaga
Trycka deras svala mun mot min.

Då från solen hvita alabasterstrålar blänka.
Iskristaller pressas mot mitt varma bröst:
Öfver vissna blommor röda pärlor stänka.
Jag med smärta lyss till fjerran silfverröst.

Pris:
Kr. 2:50

